

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **E. M. O.**, zastoupeného Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám. 17, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 56 Az 88/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2005 č.j. OAM-878/VL-10-ZA07-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2005 č. j. 56 Az 88/2005 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále i „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2005 č. j. 56 Az 88/2005 – 38, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2005 č.j. OAM-878/VL-10-ZA07-2005 o zamítnutí žádosti žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje důvodem dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítá-li v obecné rovině, že žalovaný a krajský soud nezjistily přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, neopatřily si úplné důkazy a žalovaný své rozhodnutí navíc řádně neodůvodnil, je třeba poukázat na to, že podobná či totožná tvrzení byla již předmětem mnoha rozhodnutí zdejšího soudu, námátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006 č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 14. 6. 2006 č. j. 3 Azs 158/2005 - 61, www.nssoud.cz. Co se týče námitky stěžovatele, že rozhodnutí krajského soudu a žalovaného vycházela z nesprávného právního výkladu ustanovení § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný možnost udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu vůbec nezvažoval, neboť žádost stěžovatele o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a proto otázka možného udělení humanitárního azylu nemohla být ani předmětem přezkumu krajského soudu. Uvedenou problematikou se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval například v rozsudku ze dne 16. 11. 2005 č. j. 3 Azs 414/2004 - 45, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 14. 6. 2006 č. j. 3 Azs 208/2005 - 50, www.nssoud.cz. Ohledně tvrzení stěžovatele, že uzavřel sňatek s občankou České republiky, Nejvyšší správní soud podotýká, že citované tvrzení stěžovatel neuplatnil v rámci řízení o žalobě, ale teprve po vydání napadeného rozsudku krajského soudu v kasační stížnosti, přičemž k obdobné skutkové novotě se Nejvyšší správní soud vyjádřil již ve své předchozí judikatuře, a to například v rozsudku ze dne 21. 1. 2004 č. j. 4 Azs 50/2003 - 49, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

